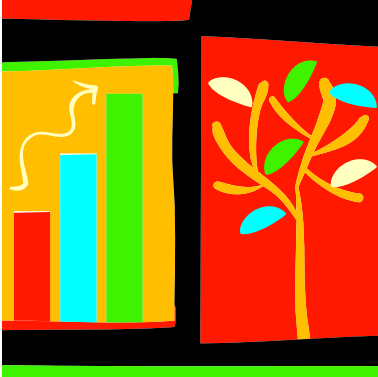

Mai Anh

Màn khiêu vũ của trái tim

“1, 2, 3...” tiếng thầy giáo đều đều đập nhịp. Cả lớp say sưa nhảy theo điệu nhạc, riêng Linh say sưa... đập vào chân thằng Tùng.

Chính thằng Tùng là người rủ rê nó đi học nhảy cổ điển với lý lẽ “mình mà loè trước mặt bọn trong lớp đảm bảo quý-sờ-tộc như chuyện nhà Mộc”. Ấy vậy mà bây giờ, chính thằng Tùng là người hối hận nhất quả đất khi “phui phui cái mồm tao lỡ mời mày đi nhảy”. Nó rít qua kẽ răng:

- Xin mày đừng mang “khúc giò lụa” của mày mà nện vào cái ống đồng yêu quý của tao nữa.

Liếc nhìn thầy thật nhanh, xoay đủ một vòng theo nó là cực điệu nghệ ở nhịp 8, Linh cười toe:

- Mày phải nói là “xin Linh đừng mang đôi chân ngà ngọc của mình làm khổ ống đồng của Tùng nữa” thì tao tha cho.

Hai đứa mãi cãi nhau chí choé không để ý có một cái đầu vừa thò vào rồi lại... thụt ra ở ngoài cửa. Mãi mới có một giọng rụt rè:

- Anh chị cho em hỏi?

Tùng quay ra và ngay lập tức nó thấy thời gian dường như đông cứng lại.

(Đây là sau này nó tả với con Linh thế, chứ bấy giờ đầu óc nó choáng váng,

làm gì biết văn với chả hoa). Tùng cảm giác mọi thứ xung quanh đột nhiên biến mất, chỉ còn hai khuôn mặt: Một là rất đỗi thân của nó, và hai là cực kỳ ngạc nhiên của Nhóc. Thấy thằng bạn đột nhiên á khẩu, Linh nhanh nhẩu:

- Em hỏi gì thế?

- Dạ, em muốn gặp anh Mạnh ạ!

Một giây đủ để Tùng bừng tỉnh. Nó tỉnh bơ:

- Thì anh là... Mạnh đây. Có chuyện gì không em?

Trước vẻ mặt mừng hóm của Nhóc vì tìm thấy “anh Mạnh”, Tùng quay sang làm nốt bổn phận của “một người đàn ông văn minh nhất hành tinh” khi nói với con Linh một câu vô cùng... tình bạn:

- Linh ra ngoài kia lấy hộ mình cái ghế cho em ấy được không?

- Nhóc là sự kết hợp hoàn hảo giữa thiên thần và... quỷ sứ.

Tùng thờ dãi đánh sượt vào mặt con Linh rồi lại chống tay lên cằm theo đúng phong cách “cô bé ngồi bên cửa sổ”. Nhóc học lớp 10, là học sinh của mẹ nó. Tùng biết Nhóc trong một lần “đen đũi hơn cái máy ủi”. Số là hôm đó Tùng đang ngon giấc vào một buổi trưa đẹp trời thì nghe thấy tiếng gọi nhau ời ời ngoài cửa phòng nó. Tiếp đó, cánh cửa bật mở tung như sức mạnh của một cái bếp ga vừa nổ và một đứa con gái hùng dũng bước vào sau khi tuyên bố một câu xanh rờn với bọn bạn gái đang ngáp nghé ngoài cửa:

- Vào đi bọn mày, mình học ở phòng này mà!

“A...aaa!” – Tùng gào lên như thể mình là... một nạn nhân thứ thiệt và tiếp sau đó đứa con gái cũng gào theo hết công suất. Tùng cuống cuống chui mình vào chăn để giấu đi cái tư thế “khiếm nhã” quần đùi áo... không có thì chẳng may ngã lộn cổ xuống đất, cùng lúc đó đứa con gái cũng bỏ nhào ra cửa.

- Đó chính là Nhóc!

Tùng kết luận với Linh.

Té ra, lớp của Nhóc sắp phải thi “đôi nhảy đẹp toàn trường” và địa chỉ lý tưởng để bồi dưỡng cho các bé không ai khác chính là ông Mạnh - ông anh trai tài hoa của nó. Hôm qua mẹ nó đã cho Nhóc địa chỉ lớp học nhảy của anh Mạnh, trong đó có nó và con Linh đang ra sức vừa học vừa phá hoại. Sau một năm trời ngồi... ngó qua khe cửa mỗi lúc Nhóc tới học thêm nhà nó, tới hôm qua Tùng mới được “đàng hoàng” ngồi nói chuyện với Nhóc.

Cảm giác sung sướng đó không kéo dài được bao lâu vì cái Linh đã lôi nó về với thực tại một cách phũ phàng khi đập bốp tờ giấy hẹn của Nhóc vào mặt nó. Một tuần – chỉ một tuần nữa thôi, nó phải đến lớp của Nhóc để dạy dỗ sao cho bọn “chíp hôi” đó có thể nhảy thông thạo. Tùng thù người ngơ ngẩn, nó nhớ đến câu nhận xét của anh Mạnh về nó và con Linh rằng “Khiêu vũ là một môn nghệ thuật và bọn mày được sinh ra để chứng tỏ rằng không phải ai cũng là một người nghệ sĩ”. Hừm! Giờ nó đã trót nhận mình là anh Mạnh thì không thể rút lui và lòi cái đuôi cáo ra với Nhóc được. Nó búng tay quyết định, chộp lấy cái điện thoại và phone cho ông anh:

- Anh qua đây quảng chìa khoá phòng tập cho em. Em và cái Linh sẽ ở đây đến tối mới về.

- “1, 2, 3...” tiếng giáo viên trong... đĩa dạy nhảy hào hứng. Riêng Linh chẳng thấy hồ hởi tẹo nào. Nó đang ngồi nghe discman và mặc xác thằng Tùng vật lộn với cái gọi là “cố gắng chiến thắng trong tình iu”. Thảm cảnh vặn xoắn chân tay mình mẩy với thằng bạn thân làm nó ớn đến tận cổ. Nhưng cái phone bị giật phắt khỏi tay nó:

- Bà làm ơn bỏ cái thái độ vô trách nhiệm ấy đi – thằng Tùng gắt, lôi con bạn xuống sàn để giúp đỡ nó thực tập một cách “sống động chứ không phải là...

ôm không khí”.

Cứ thế, đúng 7h tối là Tùng lao xe rầm rập qua nhà Linh để khùng bỏ nó đi tập với mình bằng được. Răng nghiêng treo treo vì người luôn đau ê ẩm mà thằng Tùng vẫn bưng bưng quyết tâm khiến cái Linh đành phải công nhận thằng bạn hâm một cách... hoành tráng. Sau 6 ngày khổ luyện và cố gắng nhất trong quãng đời 17 năm hiện diện trên đời thì đến tối hôm nay, trước hôm ra mắt lớp Nhóc, Tùng ngồi bệt xuống đất, mặt mày trắng xác và thú nhận: “Ngày mai tao không thể nhảy nhót gì được nữa”. Linh biết tổng thằng này đang ca-mơ-run khùng khiếp và không thể không ái ngại.

Giờ G. Nó đến lớp Nhóc (tất nhiên), dạy nhảy nhót cho cái bọn lớp Nhóc (tất nhiên) với một nỗ lực phi thường là không-nhìn-vào-mắt-Nhóc.

Tập thì phải thi, thi thì ai cũng muốn đoạt giải, mà đã đoạt giải thì ai chả muốn giải nhất. Cái chân lí ấy cấm có sai và ngày hôm nay Tùng đang ngồi trong cánh gà lăm nhăm cái chân lí ấy đến treo mồm. Lớp Nhóc đang thi ngoài kia. Tùng và Linh không thể ngờ rằng “thành quả” của mình đang xoay xở ổn đến mức ấy! Tùng hí hả nhìn “học trò” biểu diễn mà lòng không ngớt tự hào về... tài năng của hai đứa nó. Nó mang cái tâm trạng ton ton sung sướng ấy cho đến khi thông báo kết quả. Nín thở! Run đến rụng tim! Cả bọn lớp Nhóc cũng im phắc! Giải nhất! “Aaaaa...aa” tất cả gào lên, bọn chúng kéo nhau lên nhận giải âm ầm, lời tuột cả Tùng và Linh lên sân khấu. Nhóc đứng đặc bước lên micro. Nhóc nói những gì Tùng không nghe rõ nhưng nó chỉ nghe rõ câu cuối cùng “Chúng em xin gửi lời cảm ơn chân thành tới anh Tùng và chị Linh – người đã huấn luyện cho bọn em có được giải thưởng ngày hôm nay”. “Anh Tùng?” Tùng thì thảo sừng sốt, vậy là Nhóc đã biết nó là “anh Tùng” từ lâu rồi, ôi, lại một nỗ lực phi thường nữa

để nó giữ mình khỏi té xỉu.

Ra đến nhà để xe mà tâm trạng của nó đang lộn tùng phèo như bị ngoáy nước đường. Bỗng có ai nói tên nó một cách nhỏ nhẹ đằng sau lưng, nó quay lại và đơ luôn như một cái tượng gỗ: đó là Nhóc. Nhóc đưa ra một bó hoa to đùng và rụt rè đặt vào tay nó với một câu nói được coi là minh chứng xác thực cho từ lí nhí: “Em tặng anh!” rồi chạy vụt đi. Tất cả diễn ra nhanh lắm, nhanh đến nỗi Nhóc đi rồi mà Tùng vẫn đứng im như hoá đá. Linh túm tìm đi ra, ngó vào bó hoa rồi nhón tay bóc một mảnh giấy nhỏ. Giọng con bạn ngân nga: “Cho em làm học trò lâu dài của anh nhé, anh Tùng!” Tùng như sực tỉnh, nó ngẩng lên nhìn theo bóng Nhóc và trước khi biến mất trong dòng người trên đường nó dám thề rằng Nhóc vừa quay đầu lại và mỉm cười với nó - Một nụ cười lấp lánh.

Nguồn: Theo Hoa Học Trò
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 27 tháng 8 năm 2007